

Rolnummer 5283
Arrest nr. 160/2012 van 20 december 2012

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 9, § 7, vierde lid, van de kaderwet betreffende de dienstverlenende intellectuele beroepen, gecodificeerd bij koninklijk besluit van 3 augustus 2007, gesteld door het Hof van Cassatie.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit rechter J.-P. Snappe, waarnemend voorzitter, voorzitter M. Bossuyt, en de rechters E. De Groot, J.-P. Moerman, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul en F. Daoût, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van rechter J.-P. Snappe,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij arrest van 16 december 2011 in zake J.-C. M. tegen het Beroepsinstituut van vastgoedmakelaars, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 5 januari 2012, heeft het Hof van Cassatie de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 9, § 7, vierde lid, van de kaderwet betreffende de dienstverlenende intellectuele beroepen, gecodificeerd bij koninklijk besluit van 3 augustus 2007 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het de regels die gelden in burgerlijke zaken toepasselijk maakt op de rechtspleging van het cassatieberoep dat ingesteld wordt tegen een tuchtrechtelijke beslissing die gewezen is door een kamer van beroep van een beroepsinstituut waarop die wet van toepassing is, zodat voornoemd cassatieberoep onder de toepassing valt van de artikelen 478, eerste lid, en 1080 van het Gerechtelijk Wetboek die het optreden van een advocaat bij het Hof van Cassatie opleggen terwijl een persoon die strafrechtelijk veroordeeld is, die verplichting niet heeft ? ».

Memories zijn ingediend door :

- J.-C. M.;
- het Beroepsinstituut van vastgoedmakelaars, waarvan de zetel is gevestigd te 1000 Brussel, Luxemburgstraat 16 B;
- de Ministerraad.

Het Beroepsinstituut van vastgoedmakelaars heeft een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 30 oktober 2012 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. J. Alardin *loco* Mr. J. Castiaux, advocaten bij de balie te Brussel, voor J.-C. M.;
 - . Mr. M. Mahieu, advocaat bij het Hof van Cassatie, Mr. M.-A. Garny en Mr. P. Crucifix, advocaten bij balie te Brussel, voor het Beroepsinstituut van vastgoedmakelaars;
 - . Mr. E. Jacobowitz, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en T. Merckx-Van Goey verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeshil

Bij het Hof van Cassatie is een voorziening aanhangig gemaakt tegen de beslissing die op 26 april 2011 is gewezen door de Franstalige kamer van beroep van het Beroepsinstituut van vastgoedmakelaars waarbij de schrapping is uitgesproken van de eiser in cassatie. Die voorziening is niet ondertekend door een advocaat bij het Hof van Cassatie.

Na te hebben vastgesteld dat, krachtens de artikelen 478, eerste lid, en 1080 van het Gerechtelijk Wetboek, voor het Hof van Cassatie in burgerlijke zaken alleen advocaten bij het Hof van Cassatie kunnen optreden en conclusies nemen en dat een voorziening in burgerlijke zaken op straffe van nietigheid moet zijn ondertekend door een advocaat bij het Hof van Cassatie en na ervan uit te zijn gegaan dat een dergelijke vereiste niet onverenigbaar is met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, is het Hof van Cassatie niettemin van oordeel dat het ertoe gehouden is de voormelde prejudiciële vraag te stellen.

III. In rechte

- A -

A.1.1. De eisende partij voor het Hof van Cassatie brengt allereerst in herinnering dat in tuchtzaken het optreden van een advocaat bij het Hof van Cassatie niet altijd vereist is geweest, ook al worden thans de meeste tuchtprocedures geregeld zoals in burgerlijke zaken. Die gelijkstelling zou voor die partij echter « tegennatuurlijk » zijn en zou verschillende technische moeilijkheden doen rijzen.

A.1.2. Die partij betoogt dat de aard van de tuchtprocedure dichter bij de strafprocedure staat dan bij de burgerlijke procedure, met name gelet op de fundamentele beginselen van het vermoeden van onschuld of van het persoonlijke karakter van de straffen en van het dwingende karakter van het tuchtrecht.

Diezelfde partij doet opmerken dat geen sprake ervan is het monopolie van de advocaten bij het Hof van Cassatie in burgerlijke zaken *stricto sensu* ter discussie te stellen, maar eraan te herinneren dat de tuchtregels door de advocaten bij het Hof van Cassatie niet noodzakelijk beter gekend zijn dan door de andere advocaten.

A.1.3. Bovendien betoogt de eisende partij voor het Hof van Cassatie dat de termijn van een maand die vanaf de kennisgeving van de aangevochten beslissing loopt om een memorie in cassatie neer te leggen, het recht van toegang tot het gerecht van de tuchtrechtelijk vervolgte persoon ernstig zou belemmeren. Die partij doet voorts opmerken dat hoewel de korte duur van de termijn verantwoord is wegens het opschortende karakter van de cassatieprocedure in tuchtzaken, een dergelijke redenering te dezen niet zou kunnen worden overgenomen aangezien die opschortende werking niet geldt ten aanzien van de vastgoedmakelaars.

De termijn van een maand zou, volgens die partij, de daadwerkelijke raadpleging van een advocaat bij het Hof van Cassatie bijzonder moeilijk maken, net zoals het bijeenbrengen van de sommen die nodig zijn om zijn honorarium te betalen. Bovendien doet diezelfde partij opmerken dat hoewel de eiser in cassatie rechtsbijstand kan genieten, dient te worden vastgesteld dat te dezen de aanvraag om rechtsbijstand die zij spoedeisend had ingediend, zonder enige motivering werd verworpen.

A.1.4. De eiser voor de verwijzende rechter doet opmerken dat hij tuchtrechtelijk werd geschrapt zonder dat er waarschijnlijk een mogelijkheid tot rehabilitatie is, die er in elk geval slechts verscheidene jaren na zijn veroordeling zou kunnen komen. Het zou dus, volgens die partij, om een uiterst zware sanctie gaan. Nog steeds volgens die partij, kan de persoon die tot een kleine geldboete is veroordeeld echter een voorziening in cassatie instellen zonder de bijstand van een advocaat bij het Hof van Cassatie, aangezien de betwisting een strafrechtelijke aangelegenheid betreft.

Bovendien is de eiser voor de verwijzende rechter van mening dat wanneer de termijn van een maand om een memorie in cassatie in te dienen, wordt gecombineerd met het ingaan ervan op het ogenblik van de kennisgeving van de tuchtbeslissing en met de verplichting om een advocaat bij het Hof van Cassatie aan te

zoeken, die termijn discriminerend wordt. Dat zou, volgens die partij, nog meer het geval zijn voor een persoon die zich in een moeilijke financiële situatie bevindt, maar die geen beroep kan doen op de procedure van rechtsbijstand.

De eisende partij betwist niet het feit dat de voorzieningen in strafzaken zeer vaak onontvankelijk of ongegrond worden verklaard, in tegenstelling met wat er in burgerlijke zaken gebeurt, en dat die massa voorzieningen in strafzaken het werk van het Hof van Cassatie zwaarder maakt. Zij onderstreept evenwel dat die toename van het werk hoofdzakelijk te wijten is aan het opschortende karakter van de voorziening in cassatie in strafzaken en aan de verplichting voor het Hof van Cassatie om in die zaken ambtshalve middelen op te werpen. Die twee gevolgen zouden echter in het onderhavige geval geen toepassing vinden.

A.1.5. Ten slotte doet de eisende partij voor het Hof van Cassatie opmerken dat de vergelijking tussen de tuchtzaken en de strafzaken relevant is ten aanzien van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat bepaalde tuchtsancties in de strafrechtelijke sfeer opneemt. Bovendien betoogt die partij dat men in een deel van de rechtsleer van mening is dat met het oog op het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, de tuchtschraping noodzakelijkerwijs tot de strafrechtelijke sfeer diende te behoren.

A.2.1. De verwerende partij voor het Hof van Cassatie onderstreept dat de prejudiciële vraag geen betrekking heeft op de vergelijking tussen de burgerlijke zaken, waarin de bijstand van een advocaat bij het Hof van Cassatie vereist is, en de fiscale zaken, die een dergelijke vereiste niet kennen, noch op het eventueel discriminerende karakter van de termijn van een maand om een voorziening in cassatie neer te leggen.

Die partij herinnert ook aan de draagwijdte van de arresten nrs. 116/98, 99/2005, 191/2006 en 200/2006 van het Hof en leidt daaruit af dat het verplichte beroep op een advocaat bij het Hof van Cassatie in burgerlijke zaken en in tuchtzaken kan worden verantwoord door het buitengewone karakter, de specifieke draagwijdte en de bijzondere gevolgen van dat rechtsmiddel.

A.2.2. Volgens die partij verschillen de voorzieningen in burgerlijke zaken fundamenteel van die welke in strafzaken worden ingesteld, hetgeen de wetgever de mogelijkheid heeft geboden om ervan uit te gaan dat in strafzaken de voordelen die verbonden zijn aan het optreden van een advocaat bij het Hof van Cassatie minder fundamenteel zijn dan die welke voortvloeien uit de mogelijkheid voor elke advocaat om een voorziening in cassatie in te stellen.

Die partij onderstreept dat de strafrechtelijke beslissingen betrekking hebben op de openbare orde en bedoeld zijn om de schending vast te stellen van een strafrechtelijke bepaling die ofwel betrekking heeft op de burgers in het algemeen, ofwel op een bepaalde categorie van burgers, maar in dat laatste geval ten aanzien van hun maatschappelijk gedrag, en om in voorkomend geval straffen uit te spreken die kunnen gaan tot de vrijheidsbeneming, hetgeen dat contentieux onderscheidt van het tuchtrechtelijk contentieux tegenover de vastgoedmakelaars. Volgens die partij worden de in het geding zijnde tuchtrechtelijke bepalingen door de wetgever als dusdanig gekwalificeerd, hebben zij slechts op die dienstverleners betrekking in het kader van hun beroepsactiviteiten alleen en kunnen zij bovendien geen afbreuk doen aan de fundamentele rechten van de burgers op een wijze die vergelijkbaar is met de afbreuk die voortvloeit uit een strafrechtelijke sanctie. Die partij betoogt voorts in dat opzicht dat de vergelijking tussen de graad van ernst van de strafrechtelijke sancties en die van de tuchtrechtelijke sancties slechts kan worden gemaakt ten aanzien van de maximale sancties die kunnen worden opgelegd, hetgeen ertoe leidt vast te stellen dat de schraping niet zwaarder is dan de maximale strafrechtelijke sancties die kunnen worden uitgesproken.

Die partij doet voorts opmerken dat de opdracht van het Hof van Cassatie fundamenteel verschilt naargelang de bestreden beslissing een tuchtrechtelijke of een strafrechtelijke beslissing is. In dat laatste geval kan het Hof van Cassatie ambtshalve een middel opwerpen, hetgeen het Hof in burgerlijke zaken niet kan doen, zodat de ontstentenis van een advocaat bij het Hof van Cassatie door die mogelijkheid wordt gecompenseerd. Die partij onderstreept dat in burgerlijke zaken de saisine van het Hof van Cassatie daarentegen wordt bepaald door het middel dat wordt opgeworpen en dat de voorwaarden van ontvankelijkheid van dat laatste bovendien veel strenger zijn.

Dezelfde partij brengt voorts in herinnering dat het aantal gegrond verklaarde voorzieningen in strafzaken aanzienlijk kleiner is dan in burgerlijke zaken en dat er een efficiënt systeem van rechtsbijstand bij het Hof van Cassatie bestaat, dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens werd bekrachtigd, zodat het optreden van een advocaat bij het Hof van Cassatie voor de behoeftigen geen financiële hinderpaal kan vormen.

A.2.3. In ondergeschikte orde doet de verwerende partij voor het Hof van Cassatie voorts opmerken dat de korte termijnen waarbinnen de voorzieningen in tuchtzaken moeten worden ingesteld, niet tot gevolg hebben de rechtzoekende die wordt bijgestaan door een advocaat bij het Hof van Cassatie in een ongunstige positie te plaatsen. De advocaten bij het Hof van Cassatie hebben, volgens die partij, immers een specifieke kennis van de rechtspleging in cassatie. Bovendien zou worden overwogen de wetgeving te wijzigen teneinde de bedoelde termijn te verlengen.

A.3.1. De Ministerraad is van mening dat de in de prejudiciële vraag beoogde categorieën van rechtzoekenden voldoende vergelijkbaar zijn en dat het verschil in behandeling op een objectief criterium berust, aangezien men gemakkelijk een onderscheid kan maken tussen de situatie van een persoon die het voorwerp uitmaakt van een tuchtprocedure en die van een persoon die het voorwerp uitmaakt van een strafrechtelijke veroordeling.

A.3.2. Wat de verantwoording van de maatregel betreft, is de Ministerraad van mening dat de wetgever redelijkerwijs ervan is kunnen uitgaan dat het de meest adequate oplossing was de tuchtprocedure ten aanzien van de vereisten van ontvankelijkheid van de voorziening gelijk te stellen met de burgerlijke zaken. Voor het overige, zo doet de Ministerraad opmerken, is het Hof van Cassatie in het verleden ervan uitgegaan dat die tuchtprocedures behoren tot het burgerlijke luik van artikel 6.1 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

De Ministerraad doet opmerken dat te dezen de schraping van de eiser in cassatie zijn vrijheid van komen en gaan niet heeft beperkt en dat geen enkele tuchtsanctie een dergelijk gevolg zou kunnen hebben gehad. Bovendien hebben, volgens de Ministerraad, de in het geding zijnde tuchtrechtelijke bepalingen geen algemene draagwijdte, zodat zij niet tot de strafrechtelijke sfeer van artikel 6 van het voormelde Verdrag behoren.

De Ministerraad doet ten slotte opmerken dat het optreden van een advocaat bij het Hof van Cassatie een waarborg is voor het hoge niveau van de aan het Hof voorgelegde middelen en dat de advocaten bij het Hof van Cassatie een doeltreffende filter vormen.

- B -

B.1.1. Het Hof van Cassatie stelt aan het Hof een vraag over de bestaanbaarheid van artikel 9, § 7, vierde lid, van de kaderwet betreffende de dienstverlenende intellectuele beroepen, gecodificeerd bij koninklijk besluit van 3 augustus 2007, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre, in tegenstelling met een strafrechtelijk veroordeelde persoon, de krachtens de in het geding zijnde wet tuchtrechtelijk veroordeelde persoon ertoe gehouden is zich voor het instellen van zijn voorziening in cassatie te onderwerpen aan de regels die van toepassing zijn in burgerlijke zaken, hetgeen het optreden van een advocaat bij het Hof van Cassatie impliceert.

B.1.2. De aan het Hof voorgelegde vergelijking strekt zich dus niet uit tot de fiscale geschillen, waarbij een voorziening in cassatie in het algemeen kan worden ingesteld zonder het optreden van een advocaat bij het Hof van Cassatie, noch tot de mogelijkheid voor de burgerlijke partij in een strafproces om cassatieberoep in te stellen zonder de bijstand van een advocaat bij het Hof van Cassatie.

In tegenstelling tot wat de eisende partij betoogt, is bij het Hof evenmin de vraag aanhangig gemaakt van de bestaanbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet van de termijn voor het instellen van het cassatieberoep waarin is voorzien bij de in het geding zijnde bepaling.

B.2.1. Artikel 9, § 7, van de in het geding zijnde wet bepaalt :

« De door de uitvoerende kamers of de verenigde uitvoerende kamers in laatste aanleg gewezen beslissingen, de eindbeslissingen van de kamers van beroep of van de verenigde kamers van beroep kunnen door de betrokkenen of door de voorzitter van de Nationale Raad samen met een rechtskundig assessor voor het Hof van cassatie worden gebracht wegens schending van de wet of wegens schending van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen.

Het staat de procureur-generaal bij het Hof van cassatie vrij zich bij dit Hof van cassatie te voorzien in het belang van de wet.

In geval van cassatie wordt de zaak verwezen naar de anders samengestelde kamer of kamers. Deze schikken zich naar de beslissing van het Hof van cassatie op de door dit Hof beoordeelde rechtspunten.

De rechtspleging van voorziening in cassatie wordt geregeld zoals in burgerlijke zaken; de termijn voor het instellen van de voorziening is één maand te rekenen vanaf de betekening van de beslissing ».

B.2.2. Artikel 478, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt :

« Voor het Hof van Cassatie kunnen in burgerlijke zaken alleen advocaten optreden en conclusies nemen, die de titel van advocaat bij het Hof van Cassatie voeren. De voorgaande bepaling geldt niet voor de burgerlijke partij in strafzaken. Het aantal advocaten wordt, na advies van het Hof van Cassatie, bepaald door de Koning, die hen benoemt uit een lijst van drie kandidaten, voorgesteld door de commissie bedoeld bij artikel 478*bis* ».

B.2.3. Artikel 1080 van hetzelfde Wetboek bepaalt in verband met het verzoekschrift waarmee de voorziening in cassatie wordt ingesteld :

« Het verzoekschrift, dat zowel op het afschrift als op het origineel door een advocaat bij het Hof van Cassatie is ondertekend, bevat de uiteenzetting van de middelen van de eiser, zijn conclusie en de vermelding van de wettelijke bepalingen waarvan de schending wordt aangevoerd, een en ander op straffe van nietigheid ».

B.3.1. De in het geding zijnde bepaling vindt haar oorsprong in artikel 5 van de wet van 15 juli 1985 « tot wijziging van de kaderwet van 1 maart 1976 tot reglementering van de bescherming van de beroepstitel en van de uitoefening van de dienstverlenende intellectuele beroepen ».

B.3.2. Zoals bepaald in artikel 8 van de kaderwet van 1 maart 1976, bestond het beroep dat met name tegen de tuchtbeslissingen van de kamers van beroep van een beroepsinstituut openstond, in een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State.

Tijdens de parlementaire voorbereiding van de voormelde wet van 15 juli 1985 diende de Regering echter een amendement in teneinde de wettigheidstoetsing van die beslissingen aan het Hof van Cassatie toe te vertrouwen. De Regering stelde :

« De wettigheidstoetsing van de beslissingen van de kamers van beroep en van de beroepsinstellingen staat aan het Hof van Cassatie.

De aard van het recht van de belanghebbenden eist immers de bevoegdheid van de rechterlijke overheden.

[...]

De tussenkomst van het Hof van Cassatie is ter zake traditioneel : zij is voorzien in de meerderheid van de wetten tot regeling van de uitoefening van vrije beroepen.

Het Hof heeft op dit gebied een samenhangende rechtspraak in het leven geroepen; het zou uit het oogpunt van rechtszekerheid weinig opportuun zijn ze in gevaar te brengen » (*Parl. St.*, Senaat, 1983-1984, nr. 667/2, pp. 25-26).

Het amendement bepaalde eveneens dat de procedure van voorziening in cassatie wordt geregeld zoals in burgerlijke zaken.

B.3.3. Dat amendement is artikel 8, § 6, van de kaderwet van 1 maart 1976 en vervolgens artikel 9, § 7, van de in het geding zijnde wet geworden.

B.4.1. Het verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen dat voortvloeit uit de toepassing van verschillende procedureregels in verschillende omstandigheden houdt op zich geen discriminatie in. Van discriminatie zou slechts sprake zijn indien het verschil in behandeling dat voortvloeit uit de toepassing van die procedureregels

een onevenredige beperking van de rechten van de daarbij betrokken personen met zich zou meebrengen.

B.4.2. Het cassatieberoep is een buitengewoon rechtsmiddel waardoor een partij in de mogelijkheid wordt gesteld om, wegens schending van de wet of wegens verzuim van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, de vernietiging te vragen van een beslissing gewezen in laatste aanleg.

B.4.3. Wanneer de wetgever, zoals met de in het geding zijnde bepaling, in de mogelijkheid voorziet om cassatieberoep in te stellen tegen de tuchtbeslissingen van een kamer van beroep van een beroepsinstituut, dan is hij niet verplicht om het instellen van dat cassatieberoep te onderwerpen aan dezelfde ontvankelijkheidsvoorwaarden als het instellen van een cassatieberoep in strafzaken.

Die ontvankelijkheidsvoorwaarden mogen echter niet ertoe leiden dat het recht om in tuchtzaken cassatieberoep in te stellen op zodanige wijze wordt beperkt dat de kern ervan wordt aangetast. Dit zou het geval zijn wanneer de beperkingen geen wettig doel nastreven of indien er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het nagestreefde doel. Er is derhalve vereist dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden niet leiden tot een onevenredige beperking van de bij de wet aan de partijen toegekende mogelijkheid om in tuchtzaken cassatieberoep in te stellen.

B.5.1. Doordat de wetgever de verplichting oplegt om een beroep te doen op het optreden van een advocaat bij het Hof van Cassatie teneinde op geldige wijze een voorziening in cassatie te kunnen instellen tegen een tuchtbeslissing gewezen door een kamer van beroep van een beroepsinstituut, heeft hij een maatregel genomen die in verband staat met de wettige doelstelling die erin bestaat zowel een toevloed van kennelijk niet-gegronde beroepen te verhinderen als, vanuit de zorg om de belangen van de rechtzoekende en de goede werking van de justitie, een hoge kwaliteit van de bij het Hof van Cassatie neergelegde proceduregeschriften te waarborgen.

B.5.2. De verplichting om een beroep te doen op een advocaat die is ingeschreven op het tableau van de Orde van advocaten bij het Hof van Cassatie teneinde een voorziening in

tuchtzaken in te stellen, kan worden verantwoord zowel door het buitengewone karakter als door de specifieke draagwijdte en de bijzondere gevolgen van dat rechtsmiddel.

B.6. Gezien hetgeen is uiteengezet in B.5, kan het feit dat een tuchtrechtelijk veroordeelde persoon, naar het voorbeeld van de cassatieprocedure in burgerlijke zaken doch in tegenstelling tot de strafrechtelijk veroordeelde persoon, voor het indienen van een voorziening in cassatie een beroep moet doen op een advocaat bij het Hof van Cassatie, redelijkerwijs niet worden geacht de rechten van die partij op onevenredige wijze te beperken.

Dat is des te meer het geval nu de wetgever een procedure van rechtsbijstand bij het Hof van Cassatie heeft opgezet teneinde te vermijden dat het verplichte optreden van een advocaat die is ingeschreven bij de Orde van advocaten bij het Hof van Cassatie, voor de tuchtrechtelijk veroordeelde persoon een onoverkomelijke of overdreven moeilijk te dragen financiële hinderpaal vormt.

B.7. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 9, § 7, vierde lid, van de kaderwet betreffende de dienstverlenende intellectuele beroepen, gecodificeerd bij koninklijk besluit van 3 augustus 2007, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, in zoverre het het optreden van een advocaat bij het Hof van Cassatie oplegt.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 20 december 2012.

De griffier,

De wnd. voorzitter,

F. Meersschaut

J.-P. Snappe